

Artikel i dagbladet Sidste Nyt for ca. 19. januar 1980

Skolemad

Mange fremskridtsfolk bliver ophidsede og krasbørstige, når man mumler noget om, at skatteyderne skal betale skolebespisning.

Holdningen er noget, som vi kan lære af: Vi er alt for tilbøjelige til at have alt for begrænset horisont, når vi skal tage stilling til politiske spørgsmål. Dels udtaler mange sig helt kategorisk, som om det drejede sig om alt eller intet: Skal skatteyderne betale alt, hvad skolebørnene spiser og drikker, eller skal de overhovedet ikke betale noget. Dels er man for tilbøjelig til udelukkende at tage stilling ud fra, hvordan forholdene er i ens egen familie. Eller måske allerhøjest i ens egen omgangskreds eller kommune. Vi skal imidlertid tilrettelægge fremskridtspolitikken, så den tager hensyn til forholdene overalt i landet.

Og her er det en kendsgerning, at mange skolebørn kommer i skole uden at have fået morgenmad og ofte uden madpakke eller med ikke særlig sundhedsgavnlig mad.

Dette kan man med rette være forarget over. Man kan ønske, at det var anderledes. Man kan råbe op om, at de pågældende forældre virkelig skulle se at sørge ordentligt for deres børn.

Alt dette hjælper imidlertid ikke stort. Sådan som familiemønsteret – bl.a. i kraft af indkomstskattetrykket – er blevet undergravet i den sidste snes år, kommer mange børn til at gå for lud og koldt vand.

Når kendsgerningerne er af den karakter, må fremskridtspolitikken selvsagt tilrettelægges under hensyntagen til kendsgerningerne. På dette felt, som vi gør det på alle andre områder.

Har vi først nedbrudt de absolutte barrierer for at tænke sagligt og fornuftigt også på dette felt, vil de videre overvejelser bekræfte, at Fremskridtspartiet har ramt rigtigt med den måde, som vi fra første færd har udformet vort skoleøkonomiforslag:

Forholdene er ikke egnede til almindelige centralt fastsatte regler. Samfundet skal stort set nøjes med, at staten yder den enkelte skole

et bloktilskud, og så må forældrekræden have meget vidtgående bestemmelsesret med hensyn til, hvordan man netop på den pågældende skole udnytter bloktilskuddet mest frugtbringende.

Ud over landet, hvor kernefamilierne endnu ikke er gået i opløsning og mor kan være hjemme det meste af dagen og passe sine børn, vil der næppe være fornuft i at bruge af skatteydermidlerne til skolen til bespisning af nogen art.

I storbyområder, hvor man er fri for så mange problemer, som der må betales til ude over landet, vil forholdet ofte være omvendt.

Meningen med et skatteyderbetalt skolevæsen er selvsagt, at det er en samfundsopgave, at børnene i den skolepligtige alder kommer til at udvikle sig fornuftigt og godt, for at de kan få det bedst mulige grundlag for den videre tilværelse.

Hertil hører selvsagt, at de får grundige kundskaber i dansk, regning og fremmedsprog, men også, at deres fysiske helbred trives.

Derfor er det, hvor hjemmene forsømmer den ernæringsmæssige opgave, afgjort et rimeligt formål at bruge skolemidlerne på at give sunde kosttilskud i opvækstårene. Udgiften hertil er meget mere fornuftig end så mange af de ting, som der nu ødsles med i skolevæsenet. Det må imidlertid tilrettelægges lokalt, hvor meget der skal sættes ind på den opgave: Skal det være alle børnene eller dem alle i en vis årgang? Skal det blot være en vitaminpille og et æble eller et glas mælk, eller skal det være mere vidtgående? Her vil forholdene stille sig forskelligt fra skole til skole, og ved at give den enkelte skoles forældrekræds nærbestemmelsesret over et på forhånd givet samlet pengebeløb, oplærer man børn og forældre til at forstå sammenhængen i tingene. Kan hjemmene give børnene bedre kost, bliver der så mange flere af skatteyderkronerne til rådighed til for eksempel lejrskole, skolekomedie, eller hvad der nu ellers ligger i udkanten af, hvad de statsbetalte skatteyderpenge skal bruges til.